

ל"באל העתונאים" היתה תפוצה טובה... אבל הקוראים לא באו על סיפוקם!

(ראה תמונות בעמודים 10-11)

לא בעתונאים האשם, שאין בכרך הגדול הזה אף אולם אחד, רחב ידים ובנוי בטעם, שמידותיו ואופיו יתאימו לאכסן באל מפואר... לא בעתונאים האשם, שהצנועים למיניהם והנרגנים מלידה, שמוכי השגרונ והלוקים במרה שחורה פתחו במסע תעמולה הרסני ומזיק וכך אילצו את מארגני הבאל שלא להקפיד במיספר המשתתפים על מנת לאזן את ההכנסות עם ההוצאות...

לא בעתונאים האשם, שהאמנים, שזכו לעלות על הבמה במאורע חברותי זה, ערכבו את היוצרות והחליפו "שאנסונים" ב"אריזות", ותחת שירי להט של החיי נתנו לנו שירים ארגוניניים, שווייצריים וכדומה. לא בעתונאים האשם, שראשי המלצרים, שנטלו על עצמם את ארגון המזנון, לא דאגו לכך, שיהא מספר מספיק של עובדים ושהצמא לא יחכה שעה לכוס יין והרעב — שעתים לכריך...

העתונאים אינם מארגנים מקצועיים של באלים ונשפים.

הם עתונאים.

הם אמנים.

ועד כמה שהדבר היה תלוי בהם — ניתן המיטב.

ראשית: "הבלעט", עתון העתונאים, היה דוגמא של הומור, סאטירה אקסואלית למופת, שיא של מהירות ביצוע בהדפסת חודשות ותמונות.

שנית: התפאורות של גינה ברגר ושל יוסף בס הרהיבו את העין. מהכתלים היתומים והחשופים של "הבימה" עשו שני האמנים הללו נאות מדבר של טעם, אוירה ומצב רוח. ואם גינה שייכת למשפחת הציירים הנה יוסף בס הוא עתונאי, עתונאי בכל רמי"ח אבריו ושסי"ה קריקטוריתו שהוא מפרסם לרוח היום.

ועוד מישהו הצטיין באותו ערב: אלה היו המשמרות של שוטרינו, בחוריו המצוחצחים של אלוף סהר, שכבר חמש מאות מטר לפני הכניסה ל"הבימה" השרו רוח חג, סדר וכבוד.

חבל מאד שהתוצאות הפכו את הפתגם על פניו ואנו אמרנו:

הסתכל והסתכל בקנקן — ולא במה שיש בו...

תמרות עשן בשמי תל-אביב

דליקה גדולה פרצה בראשית השבוע בבתי מזאכה ממוזי לחברת החשמל, פמוך לתחנת האוטובוסים המרכזית בתל-אביב. ביום אביב צח השחירו לפתע השמים בעבי"עשן מתמרר, עד כי כיפו את עין השמש. הצלם שלנו ביקש פרספקטיבה ועל כן הרחיק עד הריסות יפו, ומשם הנציח את המוחזה.

צילום: ארן

ערב אחד בקרלסבד דישראל...

כוש לעצמו שם של ארך חוסם, וזכה אינני — מסיים הרב סרן דבריו. וטע' נותיו של אותו "איש אשה" נסתתמו.

האדון חאצקלייחוקאל-גיל מגיש לשולחן את המנה האחרונה. תיאבונם של אורחי-חורף טבריה גדול, והם עוסי קים בליקוק שאריות דג הפילה.

"מאדאם פרופסור" שולפת מכיסה קופסת ניילון מאורכת, בותרת לה סי' גריה ומציתה אותה בזוית פיה. מיד אחר כך נושפת פעם פעמים ופותחת ברשימה כרונולוגית של מחלותיה.

דומה, שכדי למנות את מחלותיה למדה "מאדאם פרופסור" מילון מדי-ציני שלם, עם תוספות מאוחרות ומר-דרניות יותר.

מסתבר שפרט לדקירות בצד, באמ' צע, ולמעלה סובלת "המאדאם" מפוד' גרה כרונית, הדרושת שטיפות יומיות במים חמים של חמי טבריה. וכאן פו' תחת המאדם בקינה עצמית על אשר מי חמי טבריה החמים, שכה יעילים לפודגרה הכרונית שלה, מזיקים מאד לצפרדינה החלקית שתקפה אותה בצ' עירותה...

ברגע זה נזכרת חברתה של "מאדאם פרופסור", המאוניה בענין (זו הפעם האלף) לרשימת המחלות, כי היא קבעה פגישה דחופה, והיא נפרדת בלבביות מן הגברת הנכבדת.

אך שטף שיחתה של "המאדאם" אי' נו נפסק, היא מקרבת כסאה לשולחן מנגד, שעליו מסיימת משפחה איילית את הארוחה.

המשפחה מורכבת מאדון ממושקף, ספק פקיד ממשלתי ספק מורה בפני סיה, וגברת הכלואה בחומת הגוררות בטן היוצרות לה גיורה של ליצן, וסביבם מדדה הצאצא הועיר, החוקר בהתענינות את סוד שלמותה של מפת הניילון המכסה את השולחן.

"מאדאם פרופסור" מסבירה למש' פחה את השפעת האנגינה-פקטוריס על עיכול המזון כמעיים של האשה המז' דקנת. דבריה מתקבלים בענועי ראש של הסכמה משפחתית, והצאצא החוקר מפסיק רגע את מלאכת ההרס של מפת הניילון ומקשיב בענין רב להסברה המדיצינית.

הארוחה נסתיימה. הגברת גיל יוצאת ממטבח,ה, ורומזת לאורחיה, כי הם חופשיים לנפשם. המשפחה צועדת בצ' עדי ברוז לעבר החדר, ומאדאם פרו' פסור נשארת בודדה לתלוטין.

לפתע מתקרב אליה הרווק הקבוע, העומד לשרות כל המשתעממות, כצעיר רות זקנות, בבתי המלון בטבריה. הוא מתחייך בחביבות, תופס בזרועה וגוררה לקולנוע.

— אל תלחץ יתר על המידה — נשמעת קריאת הבהלה של המאדאם — הסתיידות העורקים מאיימת להתקיפני אם תלחץ חזק.

המשך שיחתה ניתק בחוץ. האדון חאצקלייחוקאל-גיל מחייך לעבר פני הג' ברת גיל, וניגש לסידור מקומות השי' זה הקבועים.

"מאדאם פרופסור" הסגלגלת תחבה חוטמה לצלחת המרק וריחרחה בה ארוכות.

כל הסועדים נעצו מבטיהם בטכס הקבוע של גברת מאד נכבדת זו. אפילו האדון יחוקאל גיל בעל המלון, (שמו האמיתי הוא חאצקל, אלא שהלאומיות עולה בקנה אחד עם הבינוס, והוא שינה את שמו ליחוקאל) עמד במתיחות בפיתו, וציפה לדיאגנוזה של "מאדאם פרופסור".

— בוליון פריזיאן? — צפצפה האר' רחת הנכבדת בנעימה גרמנית מצור' פת.

— פריזיאן אביק הינדלה — נשמע קולה הבטנוני של גברת גיל מן המטבח.

— פרפקט! — סיימה מאדאם פרו' פסור את בדיקתה, ונחלצה ללגום מן המרק.

מיד לאחר כך נשמע שקשוק הכפות, שנעקב במגינת שפתיים מצצינה.

מדי שנה בשנה בעונת החורף כש' מגיעה "מאדאם פרופסור" לטבריה "להבריא", מתנהגים כל אורחי מלון גיל לפי טעמה. עשרת ימי שהייתה במלון על חוף הכנרת הם לה ימי שלטון בלי מצרים. מיחושיה של מאדאם פרופסור רבים, וכך היא מספרת לחברותיה:

— כשמגיעים לגילי, הרי כפלא הוא אם נשארים בריאים. ולסקרנים החוק' רים את גילה נהגת המאדאם לענות: — אני? רק בת ארבעים וחמש.

אלא שיודעי דבר טוענים, כי במ' שך חמש השנים האחרונות לא בגרה המאדאם אפילו בשבוע אחד, ותמיד היא נשארת בת ארבעית וחמש ושבו' עיים... ועוד אומרים אותם יודעי דבר, כי גם לפני חמש שנים, כשנפגשו לרא' שונה עם אותה "בובה סגלגלת", היו גומלים עמה חסד של אמת אילו האמינו שהיא רק בת חמישים.

מדוע נקרא שמה מאדאם פרופסור? — איש אינו יודע. רבי-הסרן היושב ליד השולחן הקטן ועוסק בלעיסה אינ' טנסיבית של דג פילה, העשוי במתכונת צלי אווז צרפתי, (מפני שבמודעות הפרסומת לבתי המלון נאמר, כי במלון גיל ניתנת תזונה על טהרת אמנות הבשול של צרפת) מספר רבות על אודות עברה של מאדאם פרופסור. מס' חבר שלפנים ילדה המאדאם תינוקת, שנקראה בפיה הגרמנית. יום אחד הו' רידה את התינוקת לספינה ושיגרה אותה אל בעלה ששהה אותה שעה באמריקה.

"אישיאשה", שחתימת וקנו טרם צמ' חה על לחיו, אף על פי ששערותיו הכסיפו בצעדי, היושב מול הרב סרן, שואלו באותו ענין:

— והיכן הוא אבי התינוקת?

— את זאת — עונה הרב סרן — לא טרחתו לשאול מפי מאדאם פרופסור. אינני חושב, כי זוהי שאלה מהוגנת. ברנש המסוכב בארץ זאת וחוקר לזהותם של האבות של התינוקות, או אפילו לזהות אבותיהם האמיתיים, עלול לר-